

NAPON RIJEČI

LIST UČENIKA ELEKTROTEHNIČKE ŠKOLE

Čestit Božić i sretnu novu 2009.

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA
Konavoska 2, ZAGREB
ŠKOLSKA GODINA 2008./2009.
Godina 15. Broj 30

SADRŽAJ:

Cisco akademija Elektrotehničke škole – objašnjenje detalja.....	3
BOŽIĆ BEZ NASILJA I PRAZNOVJERJA.....	5
Kutak za kazališni trenutak	7
Kratki osvrt na Bitange i princeze.....	7
DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE VUKOVARA.....	8
ŠENOINO DOBA.....	9
Tiho.....	10
Nitko ne zaslužuje umrijeti nasilnom smrću.....	10
Stalna borba protiv ovisnosti.....	11
Tko se problematično ponaša?	12
Svaku noć u san mi dođeš	12
Kako je lijep ovaj naš planet!	13
Za ruku je primaš,.....	13
Kako ču sada uraditi zadaću iz matematike?	14
Prepoznajem se u budućem zvanju	14
Hladan dodir	15
Kafkin preobražaj kao alegorija ljudske nemoći.....	15
Pismo čovjeku vječnosti.....	16
Ne shvačaš me	17
Ljudski um je nedokučiv	17
Ljubav je čarobna	19
Sam bez ičega.....	19
Maturalno putovanje	20
Srednja škola! Novi problemi, novi zahtjevi, predmeti, profesori, sredina.....	21
Prvi put u novoj sredini	23
Gradimo budućnost čuvajući baštinu i prirodu	24
Izgubljen čovjek	25
Misterij oceanskih dubina	25
ZAŠTO MAČKE UVIJEK PADNU NA NOGE?	26
JUDO – kako sam se našao u njemu	27
RAZBIBRIGA	28
MEDITACIJE	28
Križaljka	29

Cisco akademija Elektrotehničke škole – objašnjenje detalja

Moderno doba nosi sa sobom prisutnost agresivnog marketinga. Sa svih strana vrebaju reklame koje pokušavaju naglasiti da je baš njihov proizvod ili usluga naj...nešto.

Moj će pristup biti drugačiji, tj. pokušat ću se držati činjenica, a Vi možete sami formirati svoju sliku o nama. Ukoliko negdje skrenem s te temeljne ideje – znajte da to nije namjerno, već sam u tom slučaju nesvesno postao žrtva globalizacije.

Dakle, u Elektrotehničkoj školi od 2003. djeluje Cisco akademija. Za predavače se školovalo šest profesora od kojih je danas pet aktivno i vodi nastavu po CCNA Exploration programu.

Oprema kojom raspolažemo navedena je na web stranici škole, a to su standardni uređaji koje koriste i srodne ustanove. ([opširnije](#))

U Hrvatskoj djeluje 18 lokalnih Cisco akademija. Svi radimo po istom planu i programu, te izvodimo propisane vježbe i polazemo tražene testove. Koristimo jednake e-learning materijale, simulator opreme i ostale pripadajuće softvere. To je tako jer Cisco nastoji svim polaznicima akademija ponuditi iste uvjete za učenje.

Akademije se međusobno razlikuju po cijeni i trajanju edukacije, predavačima, vrsti i količini mrežne opreme za vježbanje.

Čitav se program u našoj školi realizira u trećem i četvrtom razredu srednje škole. Jedina smo škola u Hrvatskoj koja svojim učenicima nudi mogućnost da uz redovnu nastavu savlada ovakav program uz najnižu cijenu školovanja na tržištu. Izraženo u kunama, to je 4×500 kn (500 kn po polugodištu) za smjer tehničar za računalstvo (ti učenici dio školovanja imaju u redovnoj nastavi kroz predmet računalne mreže), a 4×1.000 kn za ostale smjerove (1.000 kn po polugodištu). Ovaj smo program u školu uveli kako bismo učenicima omogućili pristup i savladavanje aktualnih znanja i vještina iz područja računalnih mreža. Mi smo među rijetkim akademijama u Hrvatskoj koja ovu edukaciju nije komercijalizirala. To znači da radimo isključivo s učenicima naše škole.

Rezultati rada naših učenika i predavača su, unutar Hrvatske, usporedivi na natjecanjima. Ove je godine prvi puta pri našoj nadređenoj, globalnoj akademiji, CARNet Zagreb organizirano natjecanje mrežnih vještina „NetRiders Hrvatska“.

Svaka od 18 akademija je mogla prijaviti po 3 natjecatelja. Našu školu su predstavljali učenici Boris Deković, Branko Reif, Ivan Net. Osvojili su treće, osmo i deseto mjesto između 19 natjecatelja, te tako našoj školi donijeli, ekipno, treće mjesto. Iskoristit ću priliku, te ponovno čestitati dečkima.

Vanserijski učenik, Boris Deković, se plasirao na međunarodno natjecanje „NetRiders“ za srednju i istočnu Europu. Tu je u konkurenciji 67 natjecatelja iz 25 zemalja zauzeo odlično četvrto mjesto! Na taj je način Boris osvojio sedmodnevno nagradno putovanje u San Jose, California gdje se nalazi centrala tvrtke Cisco Systems.

Ovi rezultati dodatno dobivaju na težini ako uzmemo u obzir da je dobna granica za upis programa najmanje 16 godina i naši su učenici bili među najmlađim natjecateljima. Sportskim žargonom rečeno, možemo to usporediti s natjecanjem seniorskih ekipa (studenti i zaposlenici iz IT sektora) na koje je naša škola poslala juniorsku ekipu i postigla odličan rezultat.

Imamo li loših strana? Naravno da imamo.

Naglasio sam da neću pristupiti marketinški i istaknuti činjenice koje nam idu u prilog, a prešutjeti loše.

Jedan od problema kod upisa učenika od 16 ili 17 godina je taj da oni imaju puno školskih predmeta i gradiva, a redovna škola ima prioritet pred dodatnim školovanjem. Kako želimo najvećem mogućem broju zainteresiranih učenika omogućiti upis Cisco programa, događa se da učenici, koji ne nađu i odvoje dovoljno vremena za savladavanje gradiva računalnih mreža, ne završe to školovanje.

Kako je neizvedivo, tijekom radnog tjedna, naći slobodnu specijaliziranu učionicu, te termin koji odgovara učenicima i predavaču, nastava se realizira subotama i tijekom praznika.

Opreme imamo toliko da učenici ne mogu sve vježbe odraditi na pravim uređajima, već koriste izvrstan simulator Packet Tracer.

Zbog nastojanja da što veći broj zainteresiranih učenika može upisati edukaciju, početne su grupe jako brojne.

Održavanje i nabava nove opreme je veliki problem svih akademija.

Naš ravnatelj, s odličnim menadžerskim sposobnostima i predavači sa stručne strane, ulažu velike napore kako bi omogućili učenicima rad na suvremenoj i ispravnoj opremi.

Nadam se da nisam bio preopsežan i da sa ovim informacijama možete formirati jasniju sliku o dodatnoj Cisco nastavi u našoj školi.

Renato Matejaš, prof.
Voditelj školske Cisco akademije

BOŽIĆ BEZ NASILJA I PRAZNOVJERJA

Može li ovaj Božić proći bez nasilja i praznovjerja?

Kako smo već dulje vrijeme svjedoci nasilja na svim područjima društvenog života u Hrvatskoj, s pravom se pitamo, može li ovaj naš Božić biti bez nasilja i praznovjerja?

Možemo li mi kršćani, i ostali koji iskreno slave Božić, biti pošteđeni praznovjernog slavljenja i nasilničkog ponašanja? Čini nam se, teško. Svakodnevna dogadanja nas ne ohrabruju. Naprotiv. Mediji kao da se natječu tko će više i dramatičnije o tome izvješćivati. Crne kronike, u svim medijima prepune su događanjima o nasilju, kako među odraslima, tako i među djecom. Sve se nekako uznenirilo pod udarom nasilja i nasilnika, te je život mnogima postao gotovo tužan i besmislen. Najviše zabrinjava činjenica da raste nasilništvo među djecom u školama i izvan škola, u parkovima i slično.

Otkuda toliko nasilja? pitamo se, može li se što poduzeti? Tko je odgovoran? Pitanja je mnogo, a pravih i konkretnih odgovora, redovito, malo.

Otkuda toliko nasilja među školskom djecom, napose u srednjim školama nižeg uzrasta?

Je li sve to došlo iznenada ili je uzrok svemu dublji? Iz iskustava je poznato da jedno zlo nikada ne dođe samo. Vjerujem da je i s nasiljem tako.

Nasilje među mladima i djecom usko je povezano i s načinom života, kako u obitelji tako i u društvu uopće. Djeca to jasnije izražavaju i pokazuju. Odrasli su im, redovito, uzor, nadasve, u nasilju i praznovjerju. To je slučaj i s proslavom blagdana, kako Božića tako i Uskrsa. Mnogi roditelji svoju djecu, bez nadzora, prepuštaju ulici, gdje je nasilje sve prisutnije.

Kako bi im nadoknadili svoju brigu i ljubav kupuju im sve i svašta, daju im novac da ga bez nadzora troše i uživaju. Poznato je da većina djece sve više uživa duhan, alkohol, a tako i drogu. Za Božić se kupuju petarde, puca se i uznenirava, još više potiče na nasilje. Odgovorni i najodgovorniji sve to nijemo gledaju i vrlo malo čine da se to spriječi. Razni preprodavači slobodno šeću, dapače, imaju zaštitu od onih koji bi djecu trebali zaštiti.

Nažalost i mediji i najodgovorniji sudjeluju u nasilju i praznovjerju. Raznim oglašavanjima i pozivima na kupovinu svega i svačega za Božić, čak i ubojitih stvari, sudjeluju u krivoj pripremi i proslavi za blagdan mira. I tako, obiteljski blagdan mira, zajedništva i ljubavi čine i nasilnim i praznovjernim. Umjesto da kršćanima omoguće dostoјnu proslavu Božića, najodgovorniji, napose, najodgovorniji u vlasti, dopuštaju ili sami doprinose krivoj proslavi ovog blagdana.

A mi kršćani? Mnogi, nažalost, i sami praznovjerni, nasjedamo i sudjelujemo u nametnutom nasilju i praznovjerju. Kupovanjem nepotrebnog, posebno petardi iskriviljujemo smisao Božića i potpuno ga potiskujemo iz obitelji.

Božić je blagdan mira, ljubavi i praštanja. Božić je blagdan obiteljskog zajedništva. Za Božić se treba pripremiti i ispovjediti, očistiti od nakupljenog zla i grijeha koji nas iznutra nagriza i uneređuje. Očistiti od praznovjerja i nemira u nama, kako bismo omogućili dostoјnu proslavu

Onoga koji se rodio radi nas i umro zbog nas u betlehemskoj, skromnoj, štalici. Rodio se mali Bog – Božić u miru, bez pucnjave i bogate trpeze. Kada ćemo to shvatiti?

Može li ovaj Božić biti pošteđen nasilja i praznovjerja? Ostaje nam da se nadamo da može. Ostaje spoznaja da svi možemo i moramo učiniti, sve što je u našoj mogućnosti, da i mi i svi oko nas ne pucamo i isprazno ga slavimo.

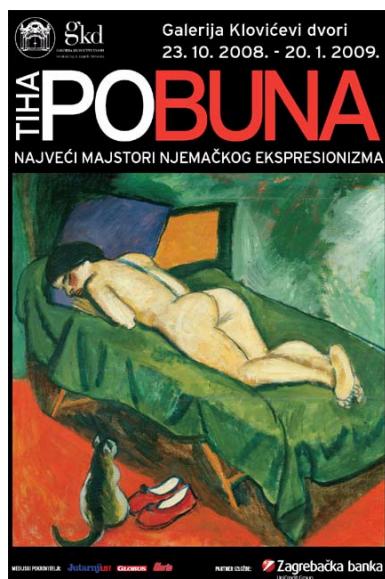
Svima koji se, ovih dana, iskreno i čestito pripremaju i raduju novorođenom Isusu neka je sretan i blagoslovljen Božić!

Vaš vjeroučitelj Ivan Banožić

TIHA POBUNA - SNAŽNI EFEKTI

Najveći majstori njemačkog ekspresionizma

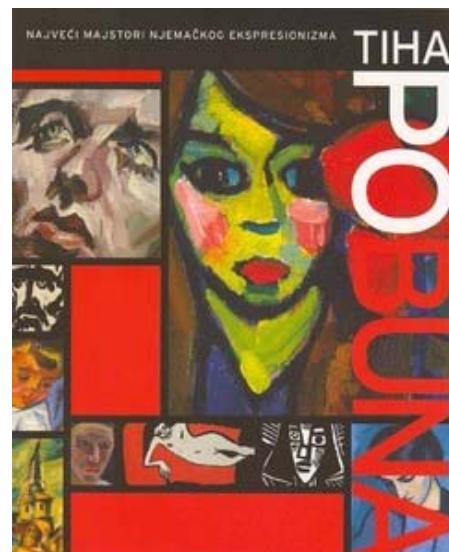

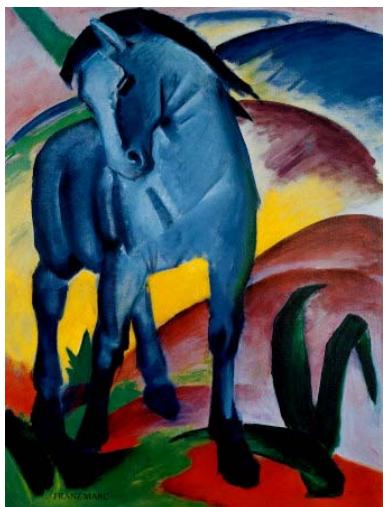
Izložba «Tiha pobuna – najveći majstori njemačkog ekspresionizma» postavljena je u Galeriji Klovićevi dvori. Početkom 20. st. Berlin, Munchen i Rajnska oblast postaju likovnim središtem u kojima nastaju likovne grupe presudne za daljnji razvoj umjetnosti. U Dresdenu se 1905. godine osnovala grupa «Die Brucke» (Most) koju su sačinjavali umjetnici Karl Ludwig Kirchner, Karl Schmidt-Rottluff i Erich Heckel, Otto Müller kasnije će im se pridružiti Emil Nolde. Program grupe «Most» nije sadržavao neku posebnu stilsku predodžbu već je predstavljao novu životnu filozofiju koja je odraz nemirnih vremena. Njemački ekspresionizam je angažiran, politički orientiran, suošćajući s potlačenima i povrijedenima, naslućuju destrukciju ljudskih bića. Traže nov odnos prema stvarnosti i teže za istinom, vjerovali su da mogu promijeniti svijet, zbaciti zastarjela shvaćanja oponašanja prirode,

promijeniti uvriježeni akademizam i uvesti slobodu izražavanja. Prisutne su zlokobne slutnje nadolazećih vremena

Kod Rottluffa je evidentan utjecaj crnačke skulpture i nigerijskih maski, naglašena je plošnost i obrisne linije kojima se sugeriraju volumeni i planovi. Likovi su dati sumarno i neizdiferencirano, oštrosno rezanih linija u maniri analitičkog kubizma. Dominantne boje modra, zelena, crvena, žuta, čiste, jarke najjačeg intenziteta.

Kod nekih djela Noldea ističe se samoća, nemogućnost komunikacije, panični, egzistencijalni strah, izgubljenost u vremenu i prostoru, užas, grotesknost (maske kod Noldea), fizička i psihička bol, nemoć, nitko se ne osvrće na ljudsku patnju. Kod Noldea su česti religiozni motivi kod kojih se ističe misticizam i duhovnost (Prorok)

U Munchenu se kasnije 1912. god. osnovala grupa «Der Blaue Reitter» (Plavi jahač) Toj grupaciji pripadali su Wassily Kandinski, Franc Marc, Auguste Macke, Aleksej Jawlenski, Paul Klee a kasnije im se pridružuje glazbenik Arnold Schonberg. Filozofija i poimanje života i stvarnosti pripadnika ove grupe je sasvim drugačija. Najsnažnija je osoba među njima Wassily Kandinski. Oni ne žele mijenjati stvarnost, nije im težnja poboljšati svijet, njihova umjetnost nije angažirana, oni razmišljaju o duhovnom u umjetnosti, pa će i Kandinski i napisati djelo tog istog naslova «O duhovnom umjetnosti» a pridružuje mu se i Marc. Važno je istaknuti i Waldenov časopis «Der Sturm» koji izlazi u to vrijeme. Ekspresionisti i navedeni časopis izvršili su veliki utjecaj i na hrvatsko stvaralaštvo prvenstveno na A.B.Šimića i Micićev časopis «Zenit», dijelom na Zlatka Šulentića a naročito na grupu «Četvorica» : gdje se posebno ističe «Cinik» Vilka Gecana, dalje Vladimir Varlaj, Marijan Trepše i Milivoj Uzelac.

U djelima berlinskih ekspresionista prisutna je filozofska dimenzija, pa ta djela nailaze na veliki otpor, i ta intelektualna umjetnost nije prihvaćena od tadašnje likovne kritike, smatrali su ih gotovo «maloumnicima». Grupa je dobila naziv po slici Vasilija Kandinskog «Plavi jahač» a poznata je i cijela Marcova serija plavih konja i konja općenito. Njihovo stvaralaštvo prelazi granice iskustvenog i odmiče u područja duhovnosti.

Grupa se raspala zbog Prvog svjetskog rata 1914., Marc i Macke su poginuli u ratu a Kandinski i Jawlensky napuštaju Njemačku i odlaze u Ameriku, New York gdje i nastaje apstraktni ekspresionizam. Posljednju fazu njemačkog ekspresionizma čine umjetnici koji su djelovali u Berlinu a to su Beckmann, Georg Grosz i Otto Dix a od kipara se ističu Ernst Barlach i Wilhelm Lehmbruck.

Izložba je podijeljena tematski na ulične scene, rat i njegove posljedice, krajolici, mrtve prirode, interijeri atelijera i kavana. Autori izložbe su Vesna Kusin, prof.; dr.sci. Zvonko Maković; Iva Sudec prof. a autor čitavog postava je arhitekt Oleg Hržić.

Anita Brigović, prof.

Kutak za kazališni trenutak

Kratki osvrt na Bitange i princeze

Ljudi primjećuju da nam društvo odlazi kvragu, a to se najbolje može vidjeti iz ove kazališne predstave.

Kazalište je oduvijek bilo hram kulture. Tko je išao u kazalište bio je u neku ruku elitna persona. A sada, u to isto kazalište dolaze ti isti ljudi slušati ljude kako psuju, vrijeđaju se i kako trčkaraju poluobnaženi po pozornici. Ti ljudi su i djeca, osnovnoškolskog uzrasta.

Na stranu sve to... Predstava je baš ono što ljudi očekuju od nje. Zabavna, zarazna i u duhu istoimene serije. Smijat će se od samog početka do samog kraja, no samo ako vam se i serija svidjela. Ovo nije rafinirani humor, ovo je humor za široke narodne mase, a njima je predstava i namijenjena. Ako ništa drugo, vrijedi je ići gledati zbog završetka koji je, ipak, neobičan.

Nikola Perunićuć, 4. D

DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE VUKOVARA

Pod motom
„Vukovar je Lijepa
naša, Vukovar je
Hrvatska“
obilježena su
sjećanja na strašna

ratna događanja i tragediju u Domovinskom ratu koja su se zbila prije 17 godina.

Nikada ne zaboravimo: stotinu i dva dana Vukovar je bio opkoljen neprijateljskim snagama i živio pod zemljom. Doslovno odsječen, bez struje, vode i lijekova, opirao se brojčano nadmoćnom neprijatelju, i, na kraju, nakon tromjesečne opsade, pao im u ruke. Neprestanim granatiranjem i stalnim zračnim napadima Vukovar se našao pred neizbjegnom tragedijom s nesagledivim posljedicama. Sve je stradalo, i kuće, i zgrade (uništena je i bolnica), a ono najgore, stradali su ljudi, kako branitelji tako i civilni. (djeca, starci, ranjenici, bolesnici,...) a sve pred očima svjetskih čimbenika, čija je zadaća bila pomoći im da se živi izvuku iz grada u kojem samo smrt caruje. Stoljećima se ponavlja, gotovo identična priča u kojoj je glavni junak- žrtva, prisiljen svoju slobodu krvlju plačati.

Zašto? Zašto
Ovčara? Zašto
Škabrnja ? Zašto
Dubrovnik?
Zašto...? Čemu
tolika stradanja i
ugrožavanja? S
kojim pravom se
ubijalo nedužne i

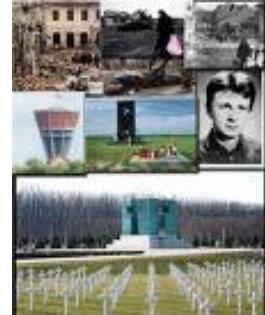

nezaštićene po zemlji Hrvatskoj? I danas, nakon 17 godina, pitamo se, zašto? Moramo li vječito dokazivati da su žrtve bile velike, i, nadam se, ne uzaludne.

Danas se Vukovar polako diže, rane zacjeljuju, kuće i domovi se obnavljaju, ljudi se vraćaju. Vukovar je Lijepa naša, Vukovar je Hrvatska. Grad mora nastaviti živjeti. Hrvatski narod u Vukovaru ima pravo da ga se ne zaboravi.

Danas, 18. 11. 2008. godine Vukovar je osjetio kako ga Hrvatska ni nakon 17 godina nije zaboravila. I sam sam se u to uvjerio, hodočastio sam u koloni od bolnice do groblja, poput mnogih koji su pristigli taj dan. Nepregledna kolona s molitvama na usnama polagala je vijence i palila svijeće. Svetu misu za branitelje Vukovara predvodio je mons. Marin Srakić, nadbiskup đakovački. U svojoj propovijedi je zamolio Hrvatski narod da zna oprostiti,

ali da nikada ne zaboravi one koji su nam podarili svoj život za slobodu.

Nećemo zaboraviti ni legendarnog vukovarskog novinara, Sinišu Glavaševića, koji je u najtežim trenucima izrekao ono što izgovaraju oni koji se nadaju boljem sutra: „A Grad? Za nj se ne brinite. On je sve vrijeme bio u vama, samo skriven, da ga krvnik ne nađe. Grad – to ste Vi“!

Ivan Banožić

ŠENOINO DOBA

Godine 1849., nakon završetka ilirizma, počinje novo, Šenoino doba, traje sve do Augustove smrti, 1881. Nakon pada ilirizma počinje Bachov apsolutizam, što je za Hrvatsku kovan početak u kojem gubi sva svoja ustavna prava te počinje velika germanizacija na našem području. 1867. stvorena je velika Austro-Ugarska monarhija te nastaju nove političke stranke u Hrvatskoj. Za veliko ujedinjenje s Mađarskom bili su unionisti, za federalizaciju Austrije bili su narodnjaci predvođeni Strossmayerom, Mažuranićem i Račkim, a za ujedinjenje slavenskih država u jedinstvenu Trojnu kraljevinu bili su pravaši pod vodstvom Ante Starčevića.

Ova politička promjena uvelike utječe na građanstvo koje gubi svoje statuse, te seljake koji su bili siromašni i nisu mogli preživjeti.

Krajem 60. pojavljuje se Šenoa, te budi nacionalnu svijest svojim govorima i člancima na hrvatskom jeziku.

Poslije 50. tih dolazi novi književni časopis „Neven“. U njemu su se objavljivali razni tekstovi iz tadašnjeg vremena, od govora političara do tema iz svakidašnjeg života.

Zahvaljujući velikom utjecaju Josipa Jurja Strossmayera otvaraju se nove akademije, sveučilišta i kazališta. Dolazi do pojave novih vrsta pjesama: lirsko-epske i pjesme s narodnim temama.

Tako Šenoa piše Povjestice „Propast Venecije“, „Smrt Petra Svačića“, te „Kamene svatove“.

Također, na scenu dolaze i pučke igre „Graničari“ i „Crna kraljica“ kojima se proslavio Josip Freudenreich. Tada je izdana i jedina Šenoina drama „Ljubica“, koja je prvi put tiskana 1866. godine. Književnici Šenoina doba u svojim djelima najčešće opisuju različite slojeve građanstva te velike razlike između tih slojeva.

August Ivan Nepomuk Eduard Šenoa bio je najutjecajniji i najpoznatiji pisac svoga doba.

Bio je začetnik moderne hrvatske književnosti te prvi romanopisac u Hrvata.

Šenoa je autor mnogih proznih djela, romana i suvremene literature. Zbog

njegova velikog utjecaja u društvu koje je imao, bio je također i gradonačelnik Zagreba, te nije čudno što je doba oko njegove smrti nazvano Šenokino doba.

Umro je kao heroj, spašavajući sugrađane u velikom potresu koji je pogodio Zagreb 1880. godine, od posljedica upale pluća.

Bio je obiteljski čovjek, te je sa svojom suprugom Slavom imao šestero djece.

Po svemu rečenom, da se zaključiti da je Šenoa bio veliki čovjek izuzetne dobrote i domoljublja, te nadasve, veoma inteligentan.

Buđenjem nacionalne svijesti želio je vratiti hrvatski jezik među građanstvo. Svojim je postupcima bio drugima primjer i sve što je činio, činio je za dobrobit građanstva i domovine. U hrvatsku književnost uveo je novi stil pisanja i veličanje malih ljudi. Njegov je život prošao u sloganu „Budi svoj“, kao što je i u istoimenoj pjesmi pisao.

Svoj je rad obilježio mnogobrojnim velikim djelima u kojima je jasno izražavao svoja mišljenja i mišljenje okoline.

Hrvoje Hadrović 3.D

Tiko...

Poput kiše što polako lije,
Znam, osjećam,
Ništa više nije kao prije.

U mraku sobe,
Onda kada zaplačeš u snu,
I kad je postelja prazna,
Ja ću biti tu.
Da te čuvam od zla,
Od ovog okrutnog svijeta,
Da ti sačuvam srce,
Kad ono postane meta.

Kad popucaš po šavu,
Da ti zašijem krila,
Anđele moj,
Jer nekad twoja sam bila.

I ružu bijelu,
Da na jastuk ti prislonim,

Dok slatko
snivaš,
Da te još jednom
poljubim.

Da. Sakrit ću
suze,
Što plaču zbog
tebe,
Utihnut će jecaj,
Ostavit ću ga za
sebe.

I otici ću kući prazne ruke,
Opet, i ove noći,
Usne moje, usne tvoje,
Srce zaboraviti neće moći!

Nataša Balaban, III.c

Nitko ne zaslužuje umrijeti nasilnom smrću

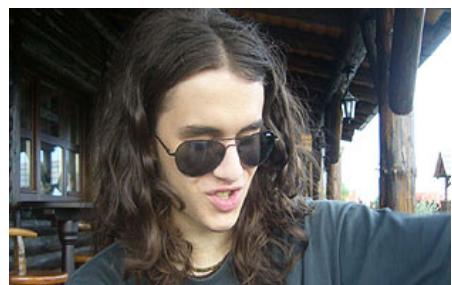
Bog je svakome podario dar, poseban dar... Dar života. Pružio je nadu i šansu baš svakome da živi, da diše, da osjeti što je to sreća, radost, svjetlost, ali ponekad i bol, tuga, suze.

Svaki čovjek bira svoj put i svoj način života. Svaki čovjek traži svoj cilj i kreće dalje, makar je ponekad teško i izgubimo se vrlo lako u moru nemira i

životu bez svjetla. Svakome čovjeku dopušteno je sve, ali kako dopustiti da se nekome oduzme život? Nasilnički, okrutno i bez osjećaja? Sama pomisao na to u meni budi jezu, nemir i strah. Kako netko može biti tako beščutan i okrutan?

Ako je svatko dobio priliku da pokuša nešto u ovome životu, zašto oduzimati tu priliku? Ako je netko i pogriješio, svjesno ili nesvjesno i s namjerom, to nije razlog da mu oduzmemo život, da osoba prestane disati...

Jer, mi ne sudimo nikome, nama sudi samo jedan.

Tomislav Konosić, 3. d

Stalna borba protiv ovisnosti

Ovisnost? Problem broj jedan, ne samo u sredini u kojoj živimo nego, nažalost, svuda gdje je čovjek, osoba pritisnuta svakodnevicom. Za nekoga je ta svakodnevica prihvatljiva, izdrživa, ma koliko teška i različita bila. Svi ljudi život ne žive niti ga prihvataju na isti način. Kad stvarnost preraste u nešto preteško traži se izlaz. Za neke je to u pravom smislu riječi, izlaz kroz sportske, glazbene i druge aktivnosti dok oni drugi umjesto izlaza iz problema ulaze u neki novi, još okrutniji svijet. Smisao nalaze u besmislu – ovisnosti.

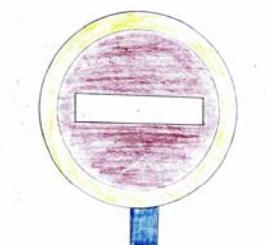
Učenici III. C razreda su odlučili za svoj način borbe protiv ovisnosti. Željeli su se izraziti na ovaj način:

OVISNOST
JE STVARNOST,
ALI NE I
MOŽA.

DROGA ZAO
PUT BEZ
POVRATKA?

Tko se problematično ponaša?

U današnje vrijeme jako je puno mladeži koja se problematično ponaša. Mnogo je razloga za to, a jedan od češćih je odnos djece i roditelja.

Veliki utjecaj u mentalnom zdravlju djeteta ima njegovo djetinjstvo. Ne tvrdim da mladež, koja se problematično ponaša, nije mentalno zdrava, ali, u svakom slučaju, taj problem će ostaviti veliki odraz u dalnjem životu. Znam mnogo slučajeva u kojima su djeca proživjela teško djetinjstvo, uglavnom, zbog svojih roditelja. I sada imaju mnogo problema. Jako se uočavaju i u školi. Djeca s problematičnim ponašanjem, često, imaju problema s učenjem, ocjenama i koncentracijom. Očajnički žele biti u središtu pozornosti i na sve načine će se truditi da to i ostvare. Takav njihov način nije ispravan. Nažalost, mnogi to ne shvaćaju. Na taj način odbijaju ljude oko sebe, a da toga nisu ni svjesni, pa mnogi padaju u depresiju. Naravno, to ne pokazuju u društvu jer bi to pokvarilo njihovu "reputaciju", a to im je vrlo bitno. Popularnost u društvu im, vjerojatno, daje neki osjećaj sigurnosti koji, možda, ne dobivaju od roditelja.

Osim u školi, njihovi problemi se osjete i kod kuće. Najčešće su to svađe i neslaganje s roditeljima. Ponekad to prijeđe svaku mjeru, pa prerasta u nasilje. Djeca ne shvaćaju da im roditelji žele samo dobro, ali je i pristup roditelja prema vlastitoj djeci, ponekad, pogrešan. Često roditelji vrše pritisak na djecu, a djeca se vole "inatiti" pa to sa sobom povlači nove probleme. Mladež se obično ne povjerava roditeljima, prije će se povjeriti nekom prijatelju. Prijatelji im obično govore ono što žele čuti i zakomplificiraju problem. Problematična djeca se u društvu ponašaju kao da su "kamena srca", da ih ništa ne može rastužiti i da im nitko ništa ne može. A tada ulaze u loše društvo, pa to, najčešće, završi alkoholiziranjem, pušenjem, pa čak i drogom. Roditelji, često, ne vide da im djeca imaju taj problem, a kad shvate obično je prekasno.

A tada će okriviti sve samo ne sebe.

Sve, uglavnom, završava tako da ta problematična djeca unište svoje živote, što svojom, što krivicom roditelja i prijatelja. Tada, nažalost, više nema izlaza.

Samo jedna velika praznina...

Vlatka Mišić, 2.C

Svaku noć u san mi dođeš.

Zajedno sanjamo.

Svaku noć kroz dušu prođeš.

Zajedno tonemo.

I boju očiju tvojih,
I sve tvoje draži dobro znam,
I koliko jako boli,
Siječe, reže, kad si sam.

I ruke tvoje,
Što su držale me snažno,
I rame tvoje,
Što za mnom plakalo je lažno.

Kad smo nebo molili,
I ono što gledalo je sve.
Koliko ludo smo se voljeli,
Kako brzo nestalo je...

Balaban, Nataša III.c

Kako je lijep ovaj naš planet!

Život nas ponekad čudno iznenadi. Piše priče čudnog sadržaja – ponekad lijepe, ponekad ružne, smiješne i tužne.

Nalazim se nad zemljom. Visoko, pod oblacima, široko raširenih

krila, oštrog vida, nošena strujanjem vjetra. Lebdim! Oko mene tišina, mir, blaženstvo. Ispod mene krajolik – visoke planine, obasjane suncem, zelenilo boja. Koliko nijansi! Letim, klizim zrakom dalje. Livade, polja, rijeke, mora! Livade prošarane cvijećem – šarenilo prekrasnih boja nevjerljivne ljepote. Polja obrađena ljudskom rukom, ravnih brazda – kao da su nacrtane. Rijeke krivudavog toka, malenih slapova, žubor vode koji smiruje, mir koji obuzima. I mora! Mora velikih dubina, plavetnilo boja. Kako je lijep ovaj naš planet! Koliko miran, šarolik krajobraz, sigurnost bezbrižna života! Prekrasan osjećaj!

Violeta Virag, 4.c

Za ruku je primaš,

Rukom lijepom, snažnom,
A moja je prazna,
I ne pravi se važnom.

Ali ti ne znaš,
Da ispod moga srca tvoje leži,
Jedan mali dio.
Spava, čeka i ne bježi.

Nisi bio tu.
Kad si bio potreban.
Kad suza je tekla niz lice.
Ne. Nisi bio tu.

Boli me svaki tvoj pogled,
I svaki dodir tvoje ruke,
Gdje si sada živote,
Kada mi treba skratiti muke?!

Nataša Balaban, 3.c

Kako ću sada uraditi zadaću iz matematike?

O. K. se probudio oko podneva. Otvorio je oči i promotrio sobu oko sebe. Zadovoljno se osmjehtnuo kada je video skoro gotovu zadaću iz matematike na stolu. Jedino što mu je preostalo za danas je dignuti se iz baršunasto mekog kreveta, riješiti dva laka zadatka iz matematike i otići u školu.

Nakon petnaestominutnog valjanja po krevetu odlučio se dignuti. Pokušao je sići s kreveta, no noge ga nisu slušale pa se samo svalio na pod. „Valjda mi noge još spavaju“, pomisli O. K. i podigne se rukama.

Nažalost, ni taj plan nije uspio. Otkrio je da nema ruke. Nakon pažljive analize zaključio je da nema ni noge. Pogledao se. Koža mu je bila sluzava, tamnožuto - zelene boje. Otkoturao se podalje od kreveta. Sve mu je bilo jasno. Zgroženo i uplašeno je uzviknuo: „O, moj Bože, ta ja sam sarma!“ Ovo mu nije imalo smisla. Sinoć, kada je legao bio je sasvim normalan, a sada... Koliko li mu je samo pitanja prošlo kroz glavu: „Hoće li me zadirkivati u školi zbog ovog? Hoću li se morati opet slikati za osobnu? Jesam li dovoljno slan? Kako ću sada uraditi zadaću iz matematike, završiti srednju školu, upisati se na FER, magistrirati, obogatiti se ...!“

Majka mu je ušla u sobu: „Sine, opet si se pretvorio u sarmu?! Što sam ja ono rekla? Dosta mi te je!“ Izašla je van i zaključala vrata. Malom O. je puklo zelje od beskrajne tuge i sve je postalo tako tamno i daleko...

Nikola Peruničić, IV. d

Prepoznajem se u budućem zvanju

Kada sam upisao ovu školu, nisam shvaćao ozbiljno svoje zanimanje. Kako je vrijeme teklo, zaintrigirao sam se i shvatio da se time želim baviti kada odrastem.

U osnovnoj školi želio sam biti vatrogasac, pa policajac, ali to su sve bili samo pusti snovi. Kako sam odrastao, tražeći uzora, poželio sam biti glumac, pa kuhar, ali to su sve bile samo faze. Nakon nekog vremena, točnije, krajem osmog razreda, shvatio sam čime se želim baviti. Moj otac je elektrotehničar, pa sam ja krenuo njegovim stopama. Kako mi je informatika išla dobro, odlučio sam upisati računalni smjer. I, evo mene, budućeg elektrotehničara – tehničara za računalstvo. U prvom razredu mi baš i nije išlo, čak

sam i razmišljao o pronjeni zanimanja, ali završio je prvi razred. Tada sam shvatio da je najgore iza mene. Drugi razred bio sam među boljima, i to me potaknulo da se trudim još više i budem najbolji. Sada, u trećem razredu, više ne razmišljam previše o prošlosti, nego o budućnosti. Planiram ići na neki fakultet ili višu školu, naravno ako budem imao dobre ocjene. Ne žalim za svojim odlukama, iako je bilo nekih loših, ali nitko nije savršen. Na satovima računalstva sve znam, a upisao sam i CISCO. Nadam se da će se sve dobro svršiti, te da će naći posao u struci.

Na kraju, rekao bih još samo to da mislim da će dobro raditi svoj posao, jer volim to što radim, i imam potporu svoje obitelji, a to mi je važno.

Ante Koščak 3.b

Hladan dodir

Svaki njen pokret
Budi u meni želju sreće
Da će jednom, barem
jednom
I u meni procvati cvijeće.

Ali u meni se
To proljeće ne budi
U meni je zima
Koja me hladnim rukama
obuzima.

Njena topla ruka
Drugo lice gladi
A meni ostaje samo
Tugovati i dalje u nadi.

Nikola Bertović, 3.a

Kafkin preobražaj kao alegorija ljudske nemoći

Koliko smo se puta, mi ljudi, ujutro probudili i poželjeli da se, zapravo, nikada nismo ni probudili? Mnogo nas je takvih, tužnih i nesretnih, koji smo nezadovoljni svojim životom. Dan za danom nam biva sve tmurniji i žalosniji. Za svaku noć, želimo da je posljednja. Zašto je to tako?

Zato što je ljudski život ranjiv i osjećajan. Lako ga je povrijediti, ali zato teško nakon toga i usrećiti. Naša duša je poput lista koji, ujesen, padne sa stabla, te se više nikada ne može vratiti na njega, nego trune, dok ne istrune. Baš takva je naša duša, ljudska duša. Koliko smo puta u takvoj situaciji poželjeli biti netko drugi? Sigurno, puno puta, a samo zato što više nismo sretni i zadovoljni svojim životom. Netko ga je povrijedio ili ostavio. U tim trenutcima tako smo ranjeni i sami da više nemamo smisla živjeti, previše боли i zato gubimo nadu misleći da nema povratka. U takvim situacijama misli čuda, tjeraju nas na nešto što nikada ne bismo učinili, a ponekad to izgleda kao jedino rješenje.

Biti hrabar je jedino što možemo učiniti ili barem probati biti. Ostaje nam pokušati preživjeti dane, nadajući se barem sitnici koja bi imalo odvukla pažnju na nešto lijepo ili se prisjetiti nečega zbog čega smo bivali sretni i veseli, ne nadajući se da bi ti trenutci mogli ikada završiti i prerasti u tugu i bol. Ostaje nam pokušati.

Ivan Kozlina 4.E

Pismo čovjeku vječnosti

Dragi Shakespeare!

Imam jedan zadatak oko kojeg mi samo Vi možete pomoći, i riješiti ga baš onako kako treba.

Uglavnom da Vam objasnim. Moram napisati domaći rad o Vašim djelima, pa sam pomislila kako bi bilo najbolje da Vas zamolim za malu pomoć.

Sigurno se pitate, zašto baš Vas to tražim? Da ne pomislite, pročitala sam Vaše djelo, zaista jesam. Ali pomoć mi treba oko riječi. Htjela sam napisati domaći rad riječima koje ostavljuju

čitatelje bez daha....da su lijepe i dubokoumne kao i tvoje.

Znate, svida mi se kako ste riječi „end“ dali dva značenja. „kraj“ i „cilj“. „Danac je u kolu te igre jer mu je do cilja stalo i po cijenu kraja...“. ova je jedna od ljepših rečenica. Stvarno predivno. A kada ste idealizirali smrt... znate ono „umrijeti-spavati-spavati-možda sanjati“ znate, teško shvaćam Vaše riječi , ali, zar je moguće da se tako veliki čovjek boji smrti?

Ali još mi nije jasno kako možete nešto uljepšati ako se toga bojite ? Ma uostalom, Vi ste napisali knjigu što bi tu bilo čudno. I sami znate da...da Vaše riječi nisu dobre ne bismo imali tako trajna djela i knjige. Znate, i sebe sam našla u nekoliko vaših „skromnih“ riječi. „ne zna gdje udara, pa udara gdje stigne“ potrudila sam se i to shvatila na dva načina. Strah i neiskustvo. Strah, jer kada se treba braniti stisneš zube i ne misliš koliko će boljeti već samo udariš. A neiskustvo, jer to još niste ni saznali.

Naravno, ne odnosi se to samo na udarce, već i na riječi, i djela.

Znate, imam tremu dok Vam pišem pismo, jer, osjećam da čete, umjesto pomoći, ispravljati moju nepismenost. Ako možete, stavite to nastranu i pomozite mi čim prije. Ako prof. esej ne dobije sutra , mislit će da to stvarno nisam napisala, te da se samo izvlačim.

Možda i ne bih trebala tražiti pomoć da sam Vaše pametne misli ranije upijala.

Da Vas podsjetim...

*I taj Bogu sličan razum
dao tek da u nama bude
pljesniv i neiskorišten....*

unaprijed zahvaljujem!!

Vaša vjerna čitateljica, Antonić, Andrea, 2.c

Ne shvaćaš me

(posveta: mom tati)

Stani uzmi dovoljno zraka
Pripremi se moraš saznati
Puno toga o meni...
Ja ti pokušavam iz dana
u dan objasniti, razjasniti
pomoći, ali ti mi to ne dopuštaš.

Stvari koje ja radim
Bile one loše ili dobre
Ne bi vjerovao ja ih radim
Zbog tebe, zbog nas. Volim te!

Znaj da u svakom čovjeku treba
tražiti dobro, i želim da provedeš
malo više vremena sa mnom.
Kroz igru, razgovor, pa čak i rad.
Želim da iskoristimo vrijeme koje imamo,
prije nego li nam ga ponestane,
prije nego li bude kasno,
prije nego ja odem,
i prije nego li me zaboraviš.

Mitak, Marinella, III.e

Ljudski um je nedokučiv

Stvaranjem svijeta, stvorene su i ljudske želje. I svijet je, vjerojatno, stvoren nečjom željom. Želje su čovjeka pretvorile u to što on danas jest, što predstavlja. Voden svojim mislima čovjek je na vrhu hranidbenog lanca. Stavio je gotovo sve pod svoju kontrolu.

Ljudske želje mogu biti ostvarive ili neostvarive. Ostvarive su plod razumnih misli. Jer misli i želje su usko povezane. Neke ostvarene želje, možda, nisu ni trebale biti ostvarene. S druge strane promatrano, neostvarive želje su one koje nisu nikad ni mogle biti ostvarene. Svjesni smo, često, da neke od njih nikad nisu došle do izražaja. Činjenica je da ljudske želje rastu s porastom čovjekova standarda. Prvi su ljudi, sve do srednjeg vijeka mislili su da je zemlja ravna ploča. Potom je stigla jedna bezgranična ljudska želja da dokaže da je zemlja okrugla. Nedugo zatim ljudi su se vinuli u nebo poput ptica. Onda je nebo postalo granicom bezgraničnih ljudskih želja. Danas, u 21. stoljeću, ni svemir više nije granica. Na našu sreću, još uvijek postoji mnogo bezgraničnih želja koje se mogu probiti i povećavati. Ljudski um je nedokučiv, postao je stalna težnja ka novim izazovima.

Zanimljivo je da je čovjek stigao do svemira, a nije otkrio kako funkcioniра njegov vlastiti um.

Uglavnom, bezgranične želje vode čovjeka tijekom cijelog života.. Želje su ono što nas pokreće, motivira nas da pređemo granice vlastitih mogućnosti.

Da nema bezgraničnih želja, vjerojatno, ni svijeta ne bi bilo.

Helidon Vunić, IV.d

Sve je bio samo ružan san.

Moja soba gleda na istočnu stranu pa već prve zrake sunca ranom zorom najavljuju još jedan dan pun uzbudjenja i iskušenja. Nisam te noći oka sklopio jer je susjed priredio svojim avanturističkim orientiranim prijateljima, večeru punu iznenađenja. Zašto avanturističkim? Teško je bilo koji drugi izraz iskoristiti za nadobudne alpiniste po susjednim balkonskim ogradama. Kako se "Vino na usnama....." pojačavalo bio sam svjestan, moj je balkon sljedeći. I dok su oni uživali u Vladi Kalembisu ja sam "uživao" u njima. Njima je bilo ljepše.

Zašto je Bajram uvijek kada ja imam sastanak sa šefom odjela? Iskušavao sam svoje strpljenje i ono je iskušavalo mene, finog brokera u odijelu s manirima, ali oko četiri probudili su Miljenka. On je neukusan, pušta vjetrove samo da bi rastjerao dosadnjakoviće, baca kosti susjadi Marici na balkon, ne pere zube poslije večere s dečkima, lijepi žvakače gume ispod stolice u uredu i ne podnosi kad ga maltretiraju dok pokušava zaspati! Miljenko je pokucao susjedu i izvrijeđao ga spomenuvši sve muslimanske svece koje je ikad čuo.

Budilica je zazvonila točno u sedam, kao i svakog dana, a poslije toga rutina: umivanje, oblačenje, istrčavanje iz stana i brzinska kava u obližnjem kafiću. Predivno je biti broker, čudi vam prepuštaju svoju životnu ušteđevinu s kojom vi mijenjate svijet. Željezna rudača u Kini, dijamanti u Južnoafričkoj Republici, žito u Nizozemskoj. I nafta. Nakon što jednim klikom potrošim milijune i to ponovim više puta dnevno, napuštam svoj ured na desetom katu novog tornja u centru grada i odlazim na večeru u poznato moderno okupljalište gdje me uvijek okružuju lijepi mlade djevojke. Privlači ih moja moć i nije im zamjeriti. Jer sam zaista moćan. No tog dana nešto je pošlo po zlu. Šef me pohvalio i poklonio dodatan bonus na plaću zbog sudjelovanja oko preuzimanja jedne domaće kompanije kada se moj svijet počeo rušiti. Telefoni nisu prestali zvoniti, svi smo užurbano tražili neki spas. Odgovor. Burza se srušila. Sve je otislo u vjetar. Mi, nemoćni da išta učinimo, a od nas se to očekivalo. Osjetio sam da mi tlo podrhtava pod nogama. Želio sam tada biti netko drugi, netko tko nema mnogo, tko ima nekoga tko će ga pridržati kada život postane težak. Kada bih barem bio mladić koji završava školu, ima sretnu obitelj, prijatelje koji ga svakodnevno nasmijavaju i, što je najljepše, cijeli život je pred njim, a sva su mu vrata otvorena.

Osjetio sam tada vrtoglavicu, rušim se u nesvijest ... Mrak! Odjednom čujem nečiji glas koji me pita nešto u vezi sa zamazanim čarapama. Čekaj. Glas mi je poznat. Pa to je mama! Otvaram oči i shvatim da je sve bio samo ružan san.

Andrija Miklec, IV. a

Ljubav je čarobna

Volim te! Iskreno nekome nešto takvo reći bilo bi mi jako teško. Ne znam, je li moje srce spremno? To zna boljeti. Osjećaji su snažni. Tko kaže da to nije samo zaljubljenost? Prolazna zaljubljenost? Možda je ipak ljubav?

Um govori jedno, a srce drugo. Jednu stvar čuvam za posebnu osobu. Nije mi prva ljubav. Pitam se: jeli on to zavrijedio? Mogu li mu vjerovati? Gaji li on iste osjećaje prema meni? Što ako me ne voli? Htjela bih mu reći da ga volim.

Prošla je već godina otkako sam s njim. Prije nekoliko mjeseci, posvadali smo se. Glupost! Naravno, preko poruka. Ništa strašno. Kada smo se našli da bismo popričali, ja sam mislila završiti tu vezu i reći da tako više ne mogu. Očito da dragi Bog i moj dragi nisu imali to u planu.

Sjedili sam na našoj klupici u našem parku. Malo smo šutjeli, malo razgovarali. Odjednom, kada sam ga htjela upitati misli li da je to što mi imamo ozbiljno ili ćemo, poput djece, kod malo veće svade prekinuti i nestati jedno drugome iz života. Na to mi je odgovorio: „Prema tebi osjećam nešto posebno“ Potvrdila sam da i ja osjećam nešto prema njemu. On nije odustajao: „Ja te volim.“ U tom trenutku sam progutala knedlu i shvatila kako mi je netko rekao da me voli, a da mi pritom nije ništa u rodu. Nisam mogla odgovoriti isto, nego sam samo rekla: „Daj mi malo vremena, ne mogu samo tako to izreći. Osjećam mnogo toga prema tebi, ali je li ljubav jedan od tih osjećaja, ne znam.“ Na moje riječi, on se samo približi, nježno me poljubi i šapne mi na uho: „Imam sve vrijeme ovoga svijeta. Ja sam strpljiv. Čekat ću te. Ne želim te ni na što prisiljavati.“

Očarana sam jer je netko izgovorio tako čarobnu rečenicu! Osjetila sam kao da je moje srce poslalo mozgu naredbu da kažem dvije male, čarobne riječi: „Volim te“. Okrenuo se prema meni, svojom rukom lagano dotaknuo moje lice, pogledao me u oči, kao da se htio utopiti u njihovoј dubini. Poslije toga dana ništa nije bilo isto. Budim se s prekrasnim osjećajima: ja nekoga volim i netko voli mene.

Mitak, Marinella, III.e

Sam bez ičega

Kao štene bez majke
Kao ptica bez krila
Kao ja bez tebe
A ti me zauvijek odbacila.

Žao ti nije
Žao mene
A ja sam sada ono
Malo izgubljeno štene.

Sve što je ostalo od mene
U jednu čašu bi stalo
Jer sve ono što imam
Tvoje srce sve je ukralo.

Nikola Bertović, 3.a

Maturalno putovanje

Put na maturalno putovanje je uvijek predočen kao ogromna gužva oko autobusa, hrpetina ljudi, što đaka, a što roditelja, hrpa suza i alkohola... Bilo je ugodno ne doživjeti to. Iz cijele generacije samo je naš razred odlučio ići u Prag na maturalac. Shodno tome, minibus je bio dovoljan za putovanje. Krenuli smo iz Zagreba u noći s 21. na 22. lipnja u 2

sata prema našem prvom odredištu: Budimpešti. Putem je sve vrijeme

treštala glazba (sve vrhunski uradci hrvatske glazbene scene: Hladno Pivo, Thompson, Jura Stublić, Praljvo Kazalište, Parni Valjak i hrpa tako loših pjesama da više nitko o tome ne želi pričati), a tako su i naši glasovi. Ovim putem bih se htio i javno ispričati u ime razreda vozačima, našem razredniku ... što su to morali trpjeti. Pjevanje nije prestalo naredna četiri sata, a vrhunac je bio na hrvatsko – mađarskoj granici gdje je počelo skandiranje u najboljoj maniri osnovne škole: „UA, UA MAĐARSKA, JUPI, JUPI HRVATSKA!“

Po dolasku u Budimpeštu (preimenovali smo ju u Jelačić Grad, u čast najvećem hrvatskom osvajaču poslije Gorana Višnjića) slijedilo je cijelodnevno razgledavanje uz degustiranje lokalnih specijaliteta u vidu gulaša, patke u umaku od brusnica i tri kile sladoleda. Nakon što smo izgubili 2 litre tekućine znojeći se na podnevnom i poslijepodnevnom suncu otišli smo u hotel. Sobe su bile dobro opremljene; televizija, klima uređaj (kvaka broj 38.: ako ste ga htjeli upaliti morali ste platiti 6€ na porti kako bismo dobili daljinski uređaj... No, mi Balkanci znamo kvaku broj 39.: jedan daljinski pali sve uređaje u hotelu. Nebu nas niko...) te strogane podnice na krevetima koje očito nisu bile rađene za ljude teže od 75 kilograma. U mađarskom hotelu ručak je bio obilat, kao i doručak. Iako smo se žalili na smještaj (brat – bratu, autor ovih redaka je bio u hotelima u Italiji koji su isto imali tri zvjezdice i smještaj za par kopljja bolji), kasnije smo otkrili kako je onaj u Pragu kao iz nekog lošeg filma hrvatske B produkcije...

Jutrom smo krenuli ka Pragu, no prva postaja nam je bila Budimpešta. brzog, ali poučnog, razgledavanja užeg centra dobili smo ogromnih 10 minuta za ručak, pa smo se odlučili za stare slovačke delikatese: hamburgeri iz McDonaldsa i gyros u pokrajnjoj ulici. Putem prema Pragu stali smo na benzinskoj i potrošili prve krune...

To je zaista bio velik doživljaj.

Ostali dani u Pragu su prošli na, više-manje, isti

kalup: loš doručak u hotelu, dobar ručak u gradu, u međuvremenu hrpa razgledavanja i vožnje metroom, odurna i nejestiva večera u hotelu. Tri riječi: tekući pire krumpir. Prag nas je većinu dojmio svojom arhitekturom, ostali su bili premamurni za to. Kako se u narodu kaže: slika kaže više nego tisuću riječi, pa pogledajte kako Prag izgleda na slikama.

Nikola Peruničić, 4. D

Srednja škola! Novi problemi, novi zahtjevi, predmeti, profesori, sredina...

Pitanja je napretek, a jedno je posebno zanimljivo:

Hoću li se snaći?!

O tome je s učenicima prvog razreda, A i B odjela, razgovarala profesorica hrvatskoga jezika Juliette Janušić. Zajedno su to naslovili sa Srednjoškolski dojmovi:

DUBOKO PROMIŠLJENI

... Na kraju osmog razreda bio sam sretan što se sve završilo, a onda sam shvatio da je tek počelo...

... Kad sam došao prvi dan pred školu, osjetio sam strah ali i uzbudjenje jer ipak je ovo novo poglavlje moga života...

... U osnovnoj školi mi je na nastavi uvijek bilo dosadno, ali u srednjoj se to potpuno promijenilo...

... Od ove škole očekujem da bude prema svim učenicima pravedna i da svakome pruži ono što mu treba...

... Danas, kada su prošla tri jedna od početka škole, mogu reći da sam se snašao. Stekao sam nova prijateljstva, upoznao nove profesore i shvatio da srednja škola nije igra, da treba naporno raditi kako bi dobio dobre rezultate...

OPTIMISTIČNI

...imam puno povjerenja u sebe i vjerujem da će uspjeti uz potporu svoje obitelji...

... Sve vrijeme bio sam siguran da je ovo škola za mene jer sam još odmalena volio tehnologiju i računala. (...) Znam da će se snaći jer je to škola koja mi daje ono što volim i nudi sve što trebam za budućnost.

... Mislim pozitivno i potrudit će se proći razred i biti što bolji prema drugima...

...ali danas kad sam tu u ovoj školi, pitanje hoće li se snaći više me ne muči jer se svaki dan sve bolje osjećam...

DUHOVITI

... škola je o.k. samo kaj treba više cura...

...od ove škole sam dobio ono što sam očekivao, dosta učenja...

REALNI

... Već nakon tjedan dana sprijateljio sam se s nekoliko učenika i polako mi je bilo zabavnije...

...od prvog dana sam vidio da se ne smijemo previše zezati u ovoj školi nego moramo puno raditi...

POMALO SKEPTIČNI

...bio sam pesimističan zbog toga jer je „ekipa“ u osnovnoj školi bila odlična...

... Škola mi se čini teška, pogotovo matematika...

SENTIMENTALNI

...Žao mi je što sam napustio obitelj i prijatelje, ali zasigurno mogu reći da sam se snašao...

...Jako mi nedostaju moji roditelji jer su jako daleko od mene, a nedostaju mi i moji prijatelji i pas...

SAMOKRITIČKI

... Sve vrijeme sam razmišljao o novoj okolini, novim ljudima i profesorima, hoće li se uklopiti ili ne, hoće li me društvo prihvati onakvog kakav jesam i niz drugih pitanja...

ISKUSNI

...Mislim da se prošle godine nisam dobro snašao, ali ove će se potruditi. Dobio sam još jednu priliku i neću je upropastiti...

... da, snaći će se, ipak mi je to drugi put da idem u prvi razred. (...) Od profesora očekujem da me tretiraju kao da prvi put idem u ovu školu i da zaborave sve nesuglasice koje smo imali prošle godine...

KARIJERISTIČKI

... Žao mi je što sam pao razred zato što sam sebi najviše oštetio

SUPERLATIVNI

... razrednika nisam mogao dobiti boljeg. Razrednik mi je super osoba, tu je uvijek za pomoć, voli iskrenost, voli se šaliti s nama, nema boljeg čovjeka od njega. Poštujem ga, pa smo i dobri...

MARKETINŠKI OSVJEŠTENI

...Nisam požalio što sam se upisao u ovu školu, unatoč putu i svemu. Svima koji bi željeli ići u tehničke škole poručio bih da izaberu Elektrotehničku školu zato što će puno naučiti, ali i dobiti dobro društvo...

Prvi put u novoj sredini

I ove smo školske godine startali s novom generacijom učenika. Upisalo ih se 208. Raspoređeni su u 7 razrednih odjela. Razrednici i nastavnici su vrlo brzo prepoznali uzorne, ali i one druge, učenike. Nakon tako značajnog događaja očekuju se različite reakcije, kako od učenika tako i od profesora.

Ponešto smo zabilježili:

Profesori:

Najbolji su, s njima će se moći raditi!

Danas su nemogući, što ćemo s njima!?

Dobri su, ali brbljavi.

Pa kakva nam to djeca dolaze, oni kao da nisu u školi....

A učenici?

Prvi put u novoj sredini, nepoznatom naselju, s nepoznatim kolegama u učionici, novim nastavnicima, novim obvezama. Kakvi su njihovi dojmovi o svemu tome:

Kad sam prvi put ugledao školu, pomislio sam: „Možda sam malo pogrijješio“, ali nakon nekoliko dana već sam shvatio da je to ono pravo.

U novoj se školi osjećam prihvaćeno.

Iskreno, u ovoj školi sam zadovoljan i nemam više straha od učenja. Profesori imaju drugačiji pristup učenicima.

Sve je za pet, samo imam jednu malu primjedbu, WC bi mogao biti malo uredniji

Profesori su super! Nisu strogi i ne ponašaju se s nama kao s malom djecom.

Škola pruža dovoljno znanja i kulture, a profesori, strogi i pošteni, uvijek imaju logična rješenja.

Zasad mi se ova škola sviđa, ali bih volio da ima više cura.

Bili su to samo neki, nama najzanimljiviji dojmovi, iz I.c

Gradimo budućnost čuvajući baštinu i prirodu

Da je netko prije nekoliko stoljeća izjavio ovakvu rečenicu svi bi mu se glasno nasmijali i pogledali ga kao nekog luđaka.

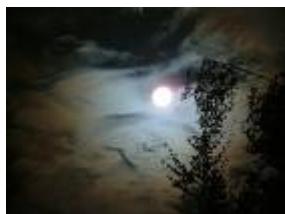
Jer, tko bi rekao da će ljudska rasa imati ovolike probleme sa životom na Zemlji?

Da će umirati milijuni ljudi samo zato jer se naši preci nisu zamarali pitanjem o očuvanju našeg planeta, izvora života.

Mislim da su samo najmudriji ljudi u prošlosti znali da će čovjek spasti na to kad će se brinuti o samo jednom posjećenom stablu, o jednoj litri pitke vode i o čistoći zraka kojeg udišemo. Neki ljudi, zapravo, oni ključni, čelnici velikih sila, misle da još uvijek ima vremena za razmišljanje o tome. Osobno smatram da, ako se nešto ne poduzme ovih nadolazećih godina, će jednostavno postati prekasno i da će Zemlja polako uvenuti poput prekrasnog cvijeta ujesen. Sva naša baština, sve ljepote koje je čovjek stvorio bi mogle pasti u zaborav, poput Atlantide iščeznuti s ovoga svijeta. Hoće li se isplatiti onda sve to žrtvovanje prirode za dobit tehnologije i velikih tehnoloških otkrića? Teško. No i dalje svi ulažemo puno više u tehnologiju nego u očuvanje kulturnih ili prirodnih spomenika, baštine koju nam je podario Bog i koju nemilosrdno i predatorski uništavamo. Jedino što će nam ostati je pitanje, što sa budućnosti naših potomaka i naše ostavštine?

Marko Lokmer, IV.E

Izgubljen čovjek

Na dalekim poljima
Hladan vjetar puše
A jedan čovjek noćas
Ostao je bez duše.

Ostavila ga draga
Srušila mu sve snove
Sav rastresen u boli
Ne zna ni kako se zove.

Srce njegovo žalosno
Kucati je stalo
Taj sreće nema
Baš nimalo.

Nikola Bertović, 3.a

Misterij oceanskih dubina

Svaki čovjek nešto želi. Svako veliko djelo i najveći izum u početku su bili tek misao, ideja. Ljudska želja je ta koja tu misao ostvari. Ako nešto uistinu žarko želimo to ćemo i ostvariti. Npr. ljudska želja da leti je bila prisutna od samih početaka. Svaki pokušaj ili pomisao o letu je bila izrugivana. Unatoč tome neki su bili ustrajni, nisu se obazirali na podrugivanja društva i vjerovali su u svoju ideju, želju. Pogledamo li danas, letovi su dio naše svakodnevice, a u početku to bijaše samo želja. Evo još jednog dobrog primjera kojeg ću prikazati. Misterij oceanskih dubina, što se skriva u nepreglednim morskim dubinama? Sama pomisao, nekoć, da se dulje i dublje provodi vrijeme na oceanskom dnu je bila nepojmljiva. No želja je bila prisutna. Svi si možemo predočiti reakciju društva na nešto novo, tada možda, nerealno. Pa i sam Jules Verne, opisujući pustolovine oceanskih dubina u romanu 20 000 milja pod morem. No želja i nečija ideja da to realiziraju su i to omogućile.

Trenutno, sveprisutna težnja za životom u Svemiru je, možda, najaktualnija tema. Hoćemo li ikad moći živjeti na nekom drugom planetu? Možemo li nastaniti Mars ili Mjesec? Trenutno je to samo dio ljudske mašte, neostvarena želja. Ideja koja susreće mnoge zapreke od društva i neprihvatanja.

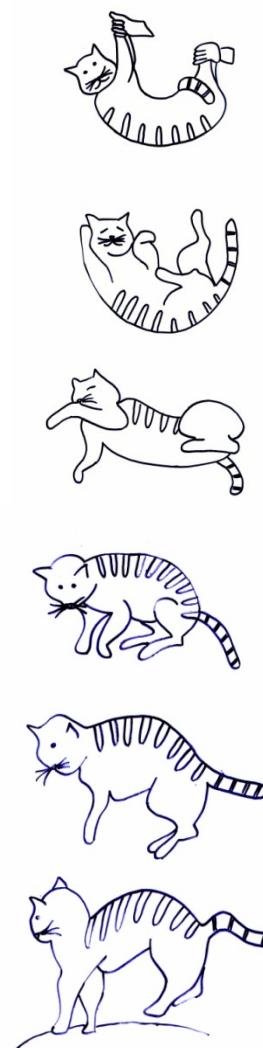
No sjetite se da je let nekad bio nezamisliv.

David Pavičić, IV. d

ZAŠTO MAČKE UVIEK PADNU NA NOGE?

Preuzeto iz „Zašto mačke uvijek padnu na noge...i druge zagonetke svakodnevice“, Gerhard Staguhn, Mozaik knjiga, **Zagreb, 2005.**

Imate li mačku, možete to isprobati – ako je riječ o životinji koja će takav pokus uopće dopustiti (ljubitelje životinja molilo da sljedeću rečenicu preskoče!) : svog „kućnog tigra“ uhvatite za noge i potom ga ispustite. Za djelić sekunde okrenut će se za 180° i meko prizemljiti na raširene noge. To je prirođena sposobnost i kod vrlo mlade mačke. Cijeli je slijed pokreta tako brz da ga oči jedva mogu pratiti. On i mora biti brz jer samo nakon pola sekunde brzina pada iznosi 18 km/h. Opasnost ozljede pri neuspjelom prizemljenju je prilično velika. Po fizikalnim zakonima, naime, energija gibanja se povećava s kvadratom brzine: ako se brzina pada udvostruči, energija gibanja se povećava četiri puta, što znači da je sudar s tlom četiri puta jači negoli kod polovice te brzine.

Otkad ljudi u domovima drže mačke, zadivljeni su okretnošću tih životinja. Rado ih gledamo u akciji, ali i kad ne rade baš ništa.

Još 1894. znanstvenici su počeli istraživati vještina mačaka pri padu. Francuska Akademija znanosti naložila je fizičarima da objasne kako se mačke pri padu uvijek uspiju dočekati na noge.

Od tog doba tim su pitanjem glavu razbijali brojni naraštaji fizičara, prije svega stručnjaka za mehaniku. Zakoni mehanike uopće ne dopuštaju ono što mačke izvode – s iznimkom slučaja kad se mačka u trenutku ispuštanja odgurne od ruku pa tako dobije potreban moment vrtnje. Fizika, naime, kaže da iz ničega ne može nastati nešto. Želim li se okrenuti, moram se o nešto odgurnuti. O zrak se, međutim, to ne može.

Podrobna su proučavanja pokazala da se mačke pri padu bez ikakva odguravanja okrenu u djeliću sekunde. Za to nije dosta odguravanje o zrak. Čak i kad bi mačka svim dijelovima tijela upravljala padom, sile otpora ne bi bile dostatne za iznenadni okret. Čak i pokret repom u smjeru suprotnom od okretanja nije dobro objašnjenje onoga što se zbiva. Naime, da to omogući opaženi pokret, rep bi se mogao kretati brzinom avionskog propelera. Usto, pokusi s mačkama bez repa pokazali su da se i one jednako lako i elegantno okrenu u zraku kao i njihovi repati srodnici.

Ali, kako to mačkama uspijeva? Na to bismo pitanje mogli odgovoriti ovako: dvotaktnim okretom. S pomoću malog trika mačka se bez odguravanja ipak može okrenuti. To obavlja u dva takta, odnosno koraka. Problem se za mačku sastoji u tome što jedan dio svog tijela (primjerice prednji) može okrenuti samo ako istodobno drugi (stražnji) dio tijela okreće u suprotnom smjeru. Oba se momenta vrtnje poništavaju jer zakoni fizike nalažu da se ukupni moment vrtnje tijela ne smije promijeniti. Kako je na početku on bio nula, mora i tijekom pada ostati jednak ništici.

Dvotaktnim okretanjem mačka zaobilazi taj fizikalni zakon, a pritom se služi drugim fizikalnim zakonom: promjena momenta tromosti širenjem, odnosno privlačenjem prednjih i stražnjih nogu. Pritom nastali učinak poznat nam je, primjerice, kod klizača na ledu kad izvode piruete. Rašire li ruke, poveća im se moment tromosti pa se sporije okreću. Prislone li ruke uz tijelo (ili ih sastave podižući ih iznad glave), smanjuje im se moment tromosti pa se okreću puno brže.

U prvome taktu – neposredno nakon početka pada – mačka jako širi stražnje noge pa tako povećava moment tromosti stražnjeg dijela tijela. Istodobno jako skupi prednje noge pa tako moment tromosti prednjeg dijela tijela smanji koliko to može. Kad mačka, dakle, u prvom taktu, prednji dio tijela okreće u jednom smjeru, stražnji se dio tijela okreće u suprotnome smjeru, ali sporije. U drugom taktu, koji slijedi neposredno nakon prvoga, radi suprotno: širi prednje noge, a stražnje privlači uz tijelo. Po završetku dvotaktnog okreta obje su se polovice tijela otprilike u istoj mjeri okrenule u istom smjeru.

Mogli bismo napomenuti da smo pokrete mačke opisali kao da je riječ o mehaničkom tijelu. Kako su mačke živa bića s tijelom, glavom, udovima i repom koji se mogu gibati neovisno jedan od drugome, stvarno je gibanje tijekom okreta puno složenije. Mačka njime upravlja dobro ugođenim pokretima svojih mišića. Kako to ona čini još uvijek je zagonetka, i to ne jedina koju nam postavlja.

Baš zato je volimo.

Za „Napon riječi“ pripremila Julijana Lozar, prof. fizike

JUDO – kako sam se našao u njemu

Judo je borilačka vještina nastao kao skup probranih tehnika iz JuJutsua. JuJutsu je u to vrijeme u Japanu bilo zajedničko ime za sve borilačke vještine. 1882. godine nakon što je stekao majstorsku titulu u nekoliko vrsti JuJutsua osnivač juda Jigoro Kano odlučio je razviti borlačku vještinu koja bi omogućavala slabijim osobama da pobijede mnogo veće protivnike. Jigoro Kano koji je savladao nekoliko stilova JuJutsua, odlučio uzeti ono najbolje od svakog stila i odbaciti nepotrebno. Judo je postao iznimno popularan već 1886. kada je policija grada Tokia organizirala turnir "Judo Vs JuJutsu". Judo ekipa je uvjeverljivo pobijedila. Judo je ušao u program Olimpijskih igara na Igrama u Tokiju 1964. godine, i to samo za muškarce. Za žene je judo uveden tek na Igrama u Barceloni 1992. Judo se trenira u specijalnoj vrsti kimona koja se zove Judogi. Judogi se veže posebnim debelim pojasm koji odgovara judokinom rangu. Rangovi se kao i u drugim japanskim borilačkim sportovima razlikuju po

boji pojasa a to su:

bijeli pojas (6 Kyu), žuti pojas (5 Kyu), narančasti pojas (4 Kyu), zeleni pojas (3 Kyu), plavi pojas (2 Kyu), smeđi pojas (1 Kyu) i crni pojas (1 Dan do 8 Dan).

Natjecateljski judo se većinom bazira na tehnikama bacanjima (nage-waza), koje se dijele na ručne tehnike (te-waza), bacanja preko kuka (koshi-waza) i nožne tehnike (ashi-waza). Judo se sastoji i od tehnika u parteru (katame-waza) koje se dijele na držanja (osaekomi-waza), gušenja (shime-waza) i poluge na rukama (kansetsu-waza). Parter je prije bio prilično zanemaren u natjecateljskom judu jer se, zbog atraktivnosti, borbe prekidaju vrlo brzo ako jedan od natjecatelja ne napravi značajan napredak (lakše su se dobivale kazne, manje bodova itd.). Sada to nije tako, u parteru sada ima puno više vremena da se postigne nešto, a prije si imao doslovno svega par sekundi da bi nešto napravio. U borbama se dobivaju bodovi za bacanja, gušenja, zahvate i poluge, a isto tako se dobivaju kazneni bodovi zbog neaktivnosti, čestog prestupanja kraja borilišta itd. Za bacanja, kao i za zahvate boduje se : Koka (3 boda), Juko (5 bodova), Wazari (7 bodova) i Ipon (pobjeda ili ti 10 bodova). Cilj je skupit 10 bodova, bodovi koji se dobivaju se ne zbrajaju nego se gleda najviši dotad osvojeni bod.

Judo na japanskom jeziku znači *nježni put*.

Bilo mi je 9,5 godina kada su nam u osnovnoj školi došli neki ljudi koji su nam prezentirali judo. Odmah sam se zainteresirao za to i rekao roditeljima da bi htio trenirati judo. U početku mi je sve bilo lagano dok nisam došao na prvo natjecanje. To natjecanje mi je bilo prvo iskustvo ``prave'' borbe. Iako nisam postigao nikakav napredak na sljedećim natjecanjima koji je ionako bilo malo. Nakon otprilike 3 godine treniranja počeo sam osvajati prve medalje. Početkom 2006. godine gotovo uvijek sam bio u finalu, da bi 2007. godine osvojio 3. mjesto u državi na državnom prvenstvu u Splitu. Nakon toga sam osvojio još koje zlato i srebro. Poslije toga je sve krenulo na gore imao sam teže ozljede ramena, lakta i noge. Zbog toga sam izostao više od pola godine treninga i sada mi se teško vratiti u dobru formu, ali naravno trudim se. Kao svaki sportaš i ja sam imao teže ozljede. Čak sam dva puta propustio državno prvenstvo baš zbog ozljeda. Imao sam neko teže istegnuće lakta koje se dogodilo na jednome od natjecanja i morao sam mirovati dva tjedna i pri tome propustio jedno državno natjecanje. Jedino gore od toga mi se dogodilo par godina kasnije kada sam iščašio rame. Oporavljaš sam se mjesec dana i otišao na trening. Već sljedećeg dana mi se vratila bol i proveo još dva mjeseca bez treninga, uz to su bili i ljetni praznici i cijelo ljeto nisam trenirao. Nakon što sam se vratio na treninge sve je bilo u redu, ali se osjetilo koliko su mi ti treninzi bilo potrebno. I dan danas ako previše opteretim lijevu ruku osjetim bol u ramenu koja i vjerojatno će mi tako biti do kraja života.

Matko Brekalo 4.D

RAZBIBRIGA

MEDITACIJE

Budite realni. Očekujte čuda. Čuda se događaju svaki dan. Čuda su stvarna.

Humor je izraz dostojanstva, dokaz čovjekove nadmoćnosti nad svime što ga u životu snalazi. (Romain Gary)

Strpljivost je ključ raja. (Turska izreka)

Strpljivost je proces u dubini našeg bića koji nas održava na životu kada nas sve drugo iznevjeri.

Nikada nemojte zaboraviti na razonodu. Nemojte se pritom brinuti hoćete li se dobro zabavljati, jednostavno uživajte u onome što vas najviše zabavlja.

Teškoće često nestaju same od sebe ako ih sami prestanemo poticati.

Trenuci su dar koji nam je darovan kao ljudskim bićima. Trenuci čine život.

Ne postoji ništa samo po sebi ni dobro ni loše, samo naš odnos prema njima čini stvari dobrima ili lošima. (William Shakespeare)

Neka nam Bog udijeli milost da nam život bude toliko ispunjen divljenjem da nam ne preostane nimalo vremena za strah.

Reakciju možemo odgoditi onoliko dugo koliko nam je potrebno da reagiramo na način koji je i najiskreniji i ujedno najbolji za nas. Valja imati na umu - uvijek imamo dovoljno vremena da bismo bili dobri prema sebi i drugima.

Svi se ponekad osjećamo izbačeni iz ravnoteže. Na nama je, međutim, uvijek izbor hoćemo li ustrajati u privremenom ludilu i samo ga osnaživati ili ne.

Kad se u nama probudi unutarnji bunt, najbolje je pričekati dok ne prestane vrištanje našeg bića prije no što išta poduzmemos.

Uvijek možemo krenuti od sebe samih i drugima postati uzorom kako priznati vlastite pogreške, a pritom ne osjećati grizodušje. Mudrost je, na posljetku, nagrada za takvo iskreno priznanje.

Energija struji onamo kamo je vodi pozornost.

Mudrost je znanje koje je stasalo u zrelu dob.

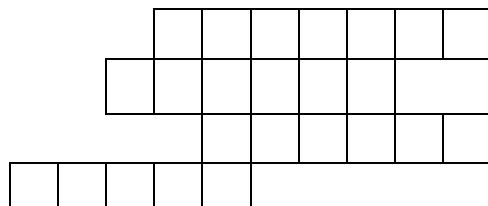
Sretan je mozak uravnotežen mozak. A mozak koji se smije kreativan je mozak.

Za Napon riječi pripremila prof. Mirjana Čakara

Križaljka

Pred Vama je relativno jednostavan zadatak. Riješite ga prema datim uputama. Nadam se da ćete se bar malo zabaviti.

1. Pravokutnik čije su sve stranice jednakih duljina.
2. Dio ravnine omeđen trima dužinama.
3. Najkraća spojnica dviju točaka.
4. Najmanji dio ravnine.

Rješenje 0 D A

Alain Čavkić i Filip Domitrović, 1.e

*Svim učenicima,
djelatnicima Elektrotehničke škole
te svim čitateljima Napona riječi
čestit Božić
i
uspješnu novu 2009. godinu!*

Duno uspjeha u drugom polugodištu.

UZ REDOVNO ŠKOLOVANJE I CISCO AKADEMIJA

ELEKTROTEHNIČKA ŠKOLA ŠKOLA ELEKTROTEHNIKE I RAČUNALSTVA

Zagreb, Konavoska 2, Tel 01 3666 114, Fax 01 3665 666

www.eltehskola-zg.hr e-mail: ets-zagreb@skole.htnet.hr

PROGRAM - ZANIMANJE

TEHNIČAR ZA ELEKTRIČNE STROJEVE
S PRIMJENJENIM RAČUNALSTVOM

Cisco Systems

ELEKTROTEHNIČAR

TEHNIČAR ZA RAČUNALSTVO

JEDINO KOD NAS IMATE I:

1. CISCO PROGRAM U SVAKOM PROGRAMU-ZANIMANJU
2. E-LEARNING - ELEKTRONIČKO UČENJE U ŠKOLI I KOD KUĆE

UVJERITE SE DA SMO NAJBOLJA ŠKOLA I AKADEMIJA

EUROPA ZNA

List se ostvaruje u suradnji učenika i profesora.

REDAKCIJA LISTA:

Nataša Balaban, Violeta Virag, Vlatka Mišić, Dervišagić Sandra, Nikolina Kovačević, Mitak Marinella, Andrea Antonić, Nikola Peruničić, Nikola Bertović, Hrvoje Hadrović, Tomislav Konosić Hrvoje Pernar, Ante Koščak, Ivan Kozlina, Helidon Vunić, Andrija Miklec, Marko Lokmer, David Pavičić, Matko Brekalo, Alain Čavkić i Filip Domitrović

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Nikola Peruničić

VODITELJ: Mile Pervan

IZDAVAČ: Elektrotehnička škola

ZA IZDAVAČA: Ivo Klarić, prof.

GRAFIČKI UREDNIK I PRIJELOM: Darko Velicogna

STALNI SURADNICI: Anita Brigović, prof., Mirjana Čakara, prof., Renato Matejaš, prof. i Ivan Banožić, prof.

PROFESORI SURADNICI: Boženka Barbir, Elizabeta Abramović-Tešija, Zora Pervan, Julijana Lozar i Juliette Janušić.

**List učenika Elektrotehničke škole, Konavoska 2, Zagreb
Školska godina 2008./2009.**

Godina 15. Broj 30